

SPICILEGIUM DIONEUM

Ad Cassium Dionem ed. V. Ph. Boissevain.

Quam potero bevissime notabo quae praeter ea, quae editor iam in egregia sua editione ut mea protulit, post lectionem denuo repetitam habeo animadvertenda.

Ad volumen primum.

II 11 (Zon.). In narratione de Sibylla Cumana Tarquinio regi libros aut tres aut novem venundante post ὁμοίως repetenda sunt verba lecta l. 2 τὸ ἓν ἢ τὰ τρία, nam ὁμοίως procul dubio sana est lectio. Cf. nota editoris.

IV 17, 2, p. 43, 10. Formam ἑθελοδοουλία, a Dindorfio in ἑθελοδοουλία mutatam, frustra tuetur B. voce δουλεία. Quippe haec recte et ordine nascitur e verbo δουλεύειν, sed ex ἑθελόδουλος necessario fit ἑθελοδοουλία, ut ex εὔβουλος εὐβουλία et ita in ceteris constanter.

V 19, p. 57, 18. καὶ ἔκδηλόν γε (sc. ἐστίν) ὅτι ζηλοτυπηθεῖς ἀλλ' οὐκ ἀδικήσας τι ἀπώλετο.

Cur B. post ἔκδηλόν γε periisse putet ἐποίησαν aut ἐγένετο, me quidem latet.

VII 29, 5. Cur concinnior editori videatur difficilior sua coniectura quam facilior Reimari mihi quidem obscurum est.

VII 25, 2 (Zon.). Feliciter hic servata est forma melior neutra διεστώς (nata ex διεσταός), quae plerumque et a librariis et ab editoribus mutatur in . . . στός. Similiter p. 105, 5 Zonarae cod. A recte habet ἐστώς pro ἐστός.

VIII 36, 8. τινὸς Παπίου . . . τήν τε οὐσίαν καὶ τὰ δστᾶ, ἐπειδὴ φθάσας ἑαυτὸν προσαπεχρήσατο, διαρρίψαντες.

Stolidissimi ita facientes necesse est fuerint Samnites, quare suspicor aut οἰκίαν latere sub οὐσίαν, aut post hanc vocem excidisse δημεύσαντες.

IX Zon. 8, 6, p. 122, 14. ἐπιλείπειν τε τοῖς Ῥωμαίοις τὰ ἐπιτήδεια ἤλπιζεν. Fortasse ipse Dio veterum exemplo dederat τοὺς Ῥωμαίους.

IX Zon. 8, 7, p. 123, 5. τοὺς δ' ἵππεις ὡς ἐπὶ λείαν τάχα τινὰ ἔπεμψεν. Mira verborum compositio pro τάχα ὡς ἐπὶ λείαν τινὰ.

IX Zon. 8, 11, p. 124, 11. οἱ δὲ καὶ παρ' αὐτῶν τῶν θηρίων ταῖς προβοσκίσι καὶ τοῖς κέρασιν ἢ ὄδοῦσι φθιρόντων.

Verba ἢ ὄδοῦσιν glossema duco vocabuli antecedentis.

X Zon. 6, p. 156, 11. καταφρονοῦντες οὖν οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὰ εἰρημένα ὄρη ἀναβῆναι ἐτόλμησαν. λασίων οὖν αὐτῶν καὶ δυσπροσβάτων ὄντων, πολλοὶ μὲν ἀπέθανον, πολλοὶ δὲ καὶ ἐάλωσαν.

Pro altero οὖν requiritur δέ.

XI Zon. 8, 14, 12, p. 165. ὁ δ' Ἀσδρούβας . . . σωθεῖς τότε ὕστερον ὑπὸ τῶν οἴκοι Καρχηδονίων ἐκλήθη καὶ ἀνεσκολοπίσθη.

Malim aut (ἐν)εκλήθη, *accusatus est*, aut (ἀν)εκλήθη *revocatus*.

XII Zon. 8, 19, 7, p. 183. Τὸ δ' Ἰλλυρικὸν ἐν ἄλλοις ἐπεκέκλητο, ὕστερον δὲ ἐς τὴν ἄνω μεταβέβηκεν ἡπειρον καὶ ὑπὲρ τὴν Μακεδονίαν κτέ.

Emendandum ἐναλίους, sive ἐνάλοις, i. e. νησιώταις. Scilicet Illyriae nomen primitus proprium fuit *insulis Illyricis*, postea vero terrae continenti septentrionali et supra Macedoniam sitae. Vocabulo poetico saepius utitur Plutarchus. Vide exempla in Thesouro Stephani ed. Dind. s. v. Vol. III p. 979 sq. — Ipse Dio ante ὕστερον fortasse addiderat πρότερον μὲν μόνοις aut similia.

XV p. 221, 2 μὴ . . . πάθοι . . . ἢ ὅπως . . . κατορθώσῃ. Cod. πάθει. Congruentius scripserim πάθη. — Cf. XL 21, 1, p. 514.

XV Zon. 9, 11, p. 222. ὁ δὲ Ἀννίβας . . . τὰ σώματα τῶν φονευομένων ἄνω πρὸ τῶν ταφρευμάτων ἐνέβαλλεν, ὅπως σφισὶ (militibus) τὸ ποτὸν δυσχεραίνηται. — Hannibal cadavera hostium fossis inicienda curavit, sed quomodo verba ἄνω πρὸ corrigenda sint non reperio.

XV Zon. 9, 6, p. 230. μέχρις οὗ μάχη κατὰ τὸ ἰσχυρὸν ἠττήθη, ἐφ' ᾧ καὶ ἤλγησε. De Hannibale hucusque semper

victore non sufficit tam languida doloris significatio. Dio καὶ (μάλ') ἤλγησε scripsisse videtur.

XV Zon. 9, 7, p. 233. Scribitur de Archimede defendente Syracusas: καὶ λίθους γὰρ καὶ ὀπλίτας μηχανήμασιν ἀπαρτῶν καθίει τε ἐξαπιναιῶς αὐτοὺς καὶ ἀνέσπα δι' ὀλίγου.

Monstrum alere verba καὶ ὀπλίτας intellexit editor. Vix aliud latet quam πολυταλάντους. Cf. Alciphr. III 10. Nec mendo vacant ipsa sequentia ταῖς τε ναυσὶ καὶ ταῖς πυργοφόροις ἑτέρας ἐπιρρίπτων ἀνείλκε τε αὐτὰς καὶ μετewρίζων ἀθρόως ἠφίει, sed procul dubio corrigendum ἕτερα, scil. μηχανήματα.

XVI Zon. 9, 7, 3, p. 290. ἀπορούντων οὖν τίνα ἂν ἀποστείλωσιν. Omisit ἂν cod. B. Quid sane Zonaras dederit incertum, sed Dio procul dubio veterum exemplo nudo coniunctivo usus est. Fieri etiam potest ut ἂν ex δὴ natum sit.

XVI Zon. 9, 3, 4, p. 243. ὥστε καὶ δεινόν τι δρᾶσαι, εἰ μὴ ὁ Σκιπίων καὶ ἄμφω ἐστεφάνωσε. Ipsi Dioni reddiderim καὶ tam hic quam in Zonarae loco 9, 11, 5 p. 257 καὶ οἱ ὕπατοι νομίζοντες αὐτὸν καὶ ἄνευ μάχης ἐκτροχωθῆναι, ἀνεῖχον. Scriptores Byzantinos non curo.

XVII fr. 57, 69, p. 262. κατὰ χώραν ἐχείμασαν, τὰ ἐπιτήδεια τὰ μὲν αὐτόθεν λαμβάνοντες, τὰ δὲ ἐκ τῆς Σικελίας τῆς τε Σαρδοῦς μεταπεμπόμενοι· αἱ γὰρ νηῆς σφισιν αἱ τὰ λάφυρα ἄγουσαι καὶ τροφήν ἂν ἐπήγον. Malim ἂν(τ)επήγον aut ἐπανῆγον, sed potius illud.

XVIII Zon. 9, 16, 1, p. 278. Τίτος Φλαμίνιος ὕπατος, τοῦ Φιλίππου πᾶν τὸ μεταξὺ τῶν ὀρών διατειχίσαντος καὶ ὄντος δυσπολεμήτου, διὰ τινος ἐκπεριῆλθε στενῆς ἀτραποῦ μέτ' ὀλίγων τὸ περιτείχισμα.

Non erat hoc περιτείχισμα, sed διατειχίσμα. Incertum vero est utrum hoc reponendum sit, an τείχισμα, facile enim praepositio adhaerere potuit ex verbo ἐκπεριῆλθε.

XVIII Zon. 9, 17, 3, p. 281, 26. ὅπως τε καὶ τῶν ἐκκλησιῶν κοινωνῶσιν ἡμῖν, καὶ δεῦρο αὐτὰς εἰσφερῶμεθα. Iam olim emendavi εἰσφρώμεθα (cf. vol. II p. XXX), sed praeterea haereo in τε καὶ, quarum particularum altera utra abundat. Num fuit ὅπως τι καὶ τῶν ἐκκλησιῶν κοινωνῶσιν ἡμῖν?

XIX Zon. 9, 20, 1, p. 288. Supplendum συμμαχους τε λαβόντες ἐκ (τῆς) τοῦ Φιλίππου, ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἦλθασαν.

XXI fr. 70, 4, p. 309. ὅθενπερ τῆ τοῦ λογισμοῦ ἀδεεῖ διασκέψει πάντα ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα ἐνενοεῖ.

Requiro ἐπενόει, ut recte legitur § 8 extr.; Zon. 9, 10, p. 218; XXII fr. 73, 3, p. 321 et alibi passim.

XXI Zon. 9, 29, 4, p. 315. τότε δ' ἠθύμησαν μὲν, οὐκ ἀπέστησαν δέ. Malim aut ἀνέστησαν aut ἀπανεστήσαν, utroque enim modo recte dicuntur qui ab obsidione desistunt, sed ἀποστήναι est *deficere*.

XXI Zon. 9, 31, 4. ἀθροίσας δὲ δύναμιν ὁ Διαίος πλείονα συμβαλεῖν αὐτοῖς ἐπεχείρησεν.

Merito expectaris αὐθις aut αὐτοῖς <αὐθις>.

XXII fr. 73, 2, p. 321. ἄτε καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων ἐκ τῶν αἰεὶ παρόντων ὡς καὶ ἀρίστων ἀπολαύων ἱκανώτατα.

Si sana est ultima vox, interpretandum *ita ut plane sibi sufficerent*, quae sane parum satisfacit explicatio. Expectatur fere ἐτοιμώτατα. Cf. 89, 2, p. 332 ἐπιορκῆσαι — ἐτοιμώτατα ἐτόλμα. Vid. nota editoris.

XXII fr. 78, 2, p. 323. πᾶσιν αὐτοῖς τὴν ὄργην ἔφερεν. De dativo cf. XXXVIII 95, 2. p. 338 ἔχθραν τῷ Μετέλλῳ οὕτως ἔσχεν.

XXIV fr. 83, 5, p. 338. τῇ μὲν γὰρ προφάσει τῇ τοῦ νόμου χρώμενοι. Facio cum Reiskio, deleto γάρ, haec iungenti cum superioribus. Vocula nata videtur e sequentibus literis ΠΡ.

XXX fr. 104, 5, p. 348. ὅτι προδώσει αὐτοὺς ὑπὸ χρημάτων. Crediderit quispiam aut cum Stephano ὑπὸ in ὑπὲρ mutandum esse aut supplendum ὑπὸ χρημάτων <ἐπιθυμίας>, coll. p. 346, 9 ἐπιθυμία χρημάτων, sed vid. 39, 15, 1 et quae mox scribam ad XXXVII 47, 2.

XXX p. 351, 6. τοὺς κατ' αὐτὸν γενομένους πάντας ἅμα ὑπερέβαλεν. Probabiliter Bekker coniecit ἅμα <ὠμότητι>, nisi quod vox ἅμα in tali sententia melius, ni fallor, abesset; quare malim eam mutare in ὠμό<τητι>.

XXXVI 5, 2, p. 362. Suppleverim: ταῖς τε γὰρ ἀκίστι διπλαῖς ἐχρῶντο, καὶ προσέτι καὶ ἐφήρμοττον <οὕτως> αὐτάς, ὥστε τὰ βέλη, εἴτε ἐμμένοι πῆ τοῖς σώμασιν εἴτε καὶ ἐξέλκοιτο, τάχιστα αὐτὰ διολλύναι.

XXXVI 24, 6, p. 372. ἦν μὲν γὰρ καὶ ἄλλως ὡς ἦκιστα προσποιούμενος ἐπιθυμῖν ὧν ἤθελε, τότε δὲ καὶ μᾶλλον, διὰ τε τὸ ἐπιφθονον . . . καὶ διὰ [τοῦτο] τὸ εὐκλεές . . . ἐπλάττετο.

Pronomen deletum a Leunclavio B. post μᾶλλον aut ante ἐπλάττετο transponendum putat. Etiam facilius propter similitudinem negligi potuit lectum statim post τότε δέ.

XXXVI 27, 2, p. 374. οὔτε γὰρ ἄλλως ἀγαθοῦ ἀνδρός ἐστὶν ἄρχειν ἐπιθυμεῖν καὶ πράγματα ἔχειν ἐθέλειν. Formula πράγματα ἔχειν hic ut semper significat ἐνοχλεῖσθαι, nam Pompeius in superioribus de molestiis, quas mandatum imperium sibi creaturum esset, fuerat locutus. Cf. etiam cap. 45, 1. Perperam igitur B. e coniectura sua edidit <τὰ> πράγματα.

Ibidem § 5. ἀλλὰ δεῖ καὶ φῦναι τινα πρὸς αὐτὸ ἐπιτηδείως καὶ μαθεῖν τὰ πρόσφορα καὶ ἀσκήσαι τὰ προσήκοντα καὶ παρὰ πάντα ἀγαθῆ τύχῃ χρῆσθαι, ἅπερ που σπανιώτατα ἂν τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ συμβαίη.

Sententia roseit ἂν <ἄμα>.

XXXVI 30, 3, p. 375. τὴν δὲ δὴ χεῖρα ἀνατείνων δύο ἀνδρας (Roscius) ἐκέλευέ σφας ἐλέσθαι, ὅπως ἐν γε τούτῳ τῆς δυναστείας <τι> τῆς τοῦ Πομπηίου παρατέμοιτο. Necessarium videtur παρατέμ<ν>οιτο. Ne traditam lectionem idem significare putes quod παρατέμοι, moneo formam mediam huius compositi esse inauditam. Saepe quidem usurpatur verbum medium ἀποτέμεσθαι, v. c. p. 459, 21, ita tamen ut vis media traluceat. Praeterea per se h. l. aptius est verbum passivum.

XXXVII 3, 2, p. 395. διὰ πολλῶν καὶ ἀγνώστων καὶ πολεμικῶν ἐθνῶν. Num recte pro ἀγνώτων?

Ibidem 3, 4, p. 396. καὶ τὸν τε Κύρνον . . . πεζῇ διέβη, τὴν τε ἵππον κατὰ τὸν ῥοῦν καὶ τὰ σκευοφόρα ἐξῆς εἶτα τοὺς πεζοὺς διέναι κελεύσας, ἵν' οἱ τε ἵπποι τὸ σφοδρὸν αὐτοῦ τοῖς σώμασί σφων διαχέωσι.

Requiro διαλύωσι, ut equi fluvii vim corporibus suis frangerent.

Ibidem 6, 2, p. 397. τό τε τῶν βασιλέων ὄνομα παρέκοψε καὶ βασιλεῖ αὐτῷ (αὐτὸ Bekker) μόνον ἐπιστέλλων ἔγραψε, καίτοι τῷ Τιγράνῃ τῷ αἰχμαλώτῳ καὶ τοῦτο παρὰ τὸ νομιζόμενον αὐτοῖς δούς, ὅτε τὰ ἐπινίκια αὐτοῦ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔπεμψεν.

Arte editor pro αὐτοῖς coniecit αὐτὸς. Praeterea haereo in δούς, quia id postea demum accidit, et expectatur potius δώσων aut ἔδωκε, sed Dio paullo negligentius ita scripsisse videri possit.

8, 3, p. 401. τοὺς πάνυ ποτὲ δυνηθέντας ἀσθεγεστάτους αἱ μεταβολαὶ τῶν πραγμάτων πολλάκις ποιοῦσαι.

Hanc lectionem B. frustra tueri mihi videtur, nam optime quidem dicitur πάνυ δύναμαι sequente Infinitivo, sed nequit significare *potentissimus sum*. Ceterum utrum emendandum sit, ut

olim feci, πᾶν, an πολὺ, ut p. 413, 4, an denique πᾶμ(πολ)υ, ut p. 437, 4, in medio relinquo.

13, 4, p. 403. Μιθριδάτης μὲν δὴ . . . οὐδὲ τὴν τελευταίην τοῦ βίου ἀπλήν ἔσχεν· ἐπεθύμησέ τε γὰρ ἀποθανεῖν μὴ βουλόμενος, καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποκτείνει σπουδάσας οὐκ ἠδυνήθη, ἀλλὰ τοῦτο μὲν φαρμάκῳ τοῦτο δὲ καὶ ξίφει αὐθέντης τε ἅμα ἐγένετο καὶ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἀπεσφάγη.

Verba ἐπεθύμησε — βουλόμενος perobscura sunt et procul dubio lacunosa. Contextus enim manifesto huiusmodi quid postulat: ἐπεθύμησε τε γὰρ ἀποθανεῖν <αὐθεντία, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν> μὴ βουλόμενος.

19, 2, p. 416. κατὰ τὴν τάξιν τῶν κύκλων καθ' ἣν οἱ Αἰγύπτιοι αὐτὴν νομίζουσιν.

Fallor ne, an voculae καθ' et αὐτὴν reddendae sunt interpolatori?

34, 1, p. 413. καταπρήσαι τέ τινας. An τινὰ <τῆς πόλεως>? — Mox vide nonne sufficiat multo simplicius quam factum est lacunam sic explere: ἀνέπεισε συμφορῆσαι τε αὐτῷ (Catilinae) καὶ <συμπράξει, ὁ Κικέρων> τοὺς ἐπ' αὐτὴν σταλέντας (Allobrogum legatos) κτέ.

47, 3. τότε γὰρ οὐκ ἐτόλμησε μὲν αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν πλοίων περαιωθῆναι κωλύσαι. Otiosa est Polakii coniectura addentis ἐκπλαγείς. Cf. XII 1, 3. κατῆρέ τε οὖν ἔνθα καὶ πρότερον, μηδενὸς ὑπὸ τε τοῦ πλήθους τῶν νεῶν· καὶ ὑπὸ τοῦ πολλαχόσε ἅμα αὐτὰς κατασχεῖν τολμήσαντος ἀποστήναι. Cf. 39, 15, 1 et 30 fr. 104, 5. Et ita saepius Dio.

56, 1, p. 425. οὔτε γὰρ δίχα τούτων δυνήσεσθαι τι ἀεὶ . . . ἐνόμιζεν. Haud iniuria B. addubitavit voculam ἀεὶ. Non tamen delenda, sed mutanda in δὴ. Saepius librarii AEI et ΔH confuderunt.

XXXVIII 6, p. 432. οὐ μέντοι καὶ ὁ Βίβουλος ἐνεδίδου, ἀλλὰ τρεῖς δημάρχους συναγωνιστὰς προσθέμενος ἐκώλυσε τὸ νομοθέτημα.

Vereor ut recte B. Dindorfii correctioni ἐκώλυε, *impedire conabatur*, obiciat non sequi τὸν νόμον, sed τὸ νομοθέτημα, quandoquidem, ut e sequentibus apparet, ne ipsam quidem rogationem impedire potuit Bibulus.

8, 1, p. 434. Κύντος δὲ δὴ Φούφιος Καλῆνος ἀναμιξέ πάντων τὰς ψήφους ἔν γε ταῖς φιλονεικίαις (τὰ τε κρείττω πρὸς σφᾶς ὡς ἐκάστου τῶν γενῶν ἄγοντος καὶ τὰ

ἀτοπώτερα ἐς ἑτέρους ἀπυθούντος) οὔσας εὐρών, ἐνομοθέτησε στρατηγῶν χωρὶς αὐτοὺς ὡς ἐκάστους ψηφίζεσθαι.

Nescio an verba ἐν γε ταῖς φιλονεικίαις aptius includerentur in sequentem parenthesisin.

13, 4, p. 438. τοῦτό τε οὖν ἰδιώτατον ἐν αὐτῷ (in servando de coelo) ἦν, καὶ ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων ἀπάντων ἐπέτρεπε πραχθῆναι τινα, καὶ ἐγίγνετο μηδενὸς ἔτι καθ' ἕκαστον οἰωνίσματος ἐπαγομένου, ἢ ἐκώλυε, καὶ ἀνεχειρίζετό τι, τὰς δὲ δὴ τοῦ δήμου διαψηφίσεις πάντως ἐπίσχεν.

Parum me moveret verbum ἀναχειρίζειν, quod observat B. nusquam alibi occurrere, modo aptam sententiam loco sic scripto elicere possem. Quod quia frustra conatus sum, tentavi: καὶ <οὐκ> ἂν ἐχειρίζετό τι, *nec quidquam facile ageretur sive tractaretur*.

25, 2, p. 447. [καὶ] σὺ μὲν γὰρ πάντα τὰ καθήκοντα τοῖς πολίταις συνεβούλευσας καὶ ἔπραξας.

Vocula καὶ deleta a Pflugkio fortasse transponenda ante συνεβούλευσας, ut duplice καὶ in talibus uti amat noster.

28, 3, p. 449. τὰ τε γὰρ ἐπιτήδεια ἀρκούντα ἔχεις καὶ οὐτ' ἀξιώματός τινος προσδέη. Si nihil excedit (quod vix credo) aut delendum est καὶ aut legendum οὐκ vel potius οὐτ<ι>. Cf. nota editoris.

XXXIX 6, 2, p. 470. συνέπραττον δὲ ἀπὸ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν δημάρχων ἄλλοι τε καὶ Τίτος Ἄννιος Μίλων.

Si quid mutandum (cf. nota), pro ἀπό, quod Cobet deletat, scripserim αὐτῷ. — Mox p. 471, 3 mihi quidem non displicet Bekkeri lacunae supplementum τὴν βουλὴν ἐπήγεν, quae verba prorsus sufficere crediderim, propterea quod postea demum 8, 2 diserta fit de Spintheris relatione mentio. Cf. nota editoris.

9, 3, p. 472. σὺν αὐτοῖς τοῖς ναοῖς. Praepositionem σὺν quamvis raram in talibus ne ipsos quidem Atticos semper omittere fidem faciunt loci Aristophanei. Sequiores vero satis frequenter addunt, quod moneo ob notam editoris.

12, 3, p. 473. Λίβρι καὶ ἔτυχεν ὥστε ὥστε (sic) ὑπὸ τοῦ Σπινθήρος . . . καταχθῆναι. Non sine causa B. haesit in addito ὥστε. Mihi venit in mentem: καὶ ἔτυχε πως τοῦ ὑπὸ τοῦ Σπινθήρος . . . καταχθῆναι.

24, 1, p. 478. ὁ Πομπήσιος ἔσχε μὲν καὶ ἐν τῇ τοῦ σίτου διαδόσει τριβὴν τινα· πολλῶν γὰρ πρὸς τὰς ἀπ' αὐτοῦ ἐλπίδας ἐλευθερωθέντων, ἐπιγραφὴν σφων, ὅπως ἐν τε κόσμῳ καὶ τάξει τινὶ σιτοδοθητῶσιν, ἠθέλησε ποιήσασθαι.

Vix sanum est ἐλευθερωθέντων. In mentem mihi venit ἐπεγερωθέντων, ut mox 25, 1 legitur πρὸς τὰς ἀπ' αὐτοῦ ἐλπίδας ἐπαιρόμενος. An latet ἐλαφρυνθέντων, i. e. ἐπικουφισθέντων?

26, 1, p. 480. καὶ γὰρ ἐνόμιζε δύο τε εἶναι τὰ τὰς φιλίας τινῶν συγχέοντα, τό τε δέλος (cum v. l. δέος) καὶ τὸν φθόνον, καὶ ταῦτα ἀπ' ἀντιπάλου καὶ τῆς δόξης καὶ τῆς ἰσχύος μόνως συμβαίνειν.

Hodie vereor ut sufficiat quod olim proposui (cf. vol. II p. XXXI) τό τε ἀμελές, et multo aptius arbitror τό τ' ἐνδεές, (ipsorum) *deficientia*, scil. τὸ ἐνδεέστερον εἶναι τοῦ φίλου.

34, 3, p. 484, 1. κατανάλωσε τὸν καιρὸν πρὶν καὶ ὅτιοῦν τῶν ἐννοουμένων. Nescio an recte iam olim (cf. l. l.) proposuerim τῶν ἐννοουμένων <λέγειν>. Possis tamen etiam ἴκνουμένων, i. e. προσηκόντων.

43, 3, p. 489. ὀρώντες δὲ ταῦθ' οἱ λοιποὶ ἐπιβάται οἱ μὲν ἀπεκτιννυσάν σφας, μὴ καὶ ζῶντες ἀλώσιν, οἱ δὲ κτέ. Nonne requiritur σφᾶς <αὐτούς>?

XL 2, 3, p. 503. καὶ δὴ καὶ μάχη τινὶ ἐν τῷ φιλιῷ ἡττηθέντες ὑπήγαγον σφας ἐκεῖσε κατὰ τὴν δίωξιν, καὶ συχνοὺς ἀνταπέκτεινον.

Hoc sensu constanter Dio cum aliis utitur verbo medio nec dubito quin scripserit ὑπηγάγοντό σφας.

32, 2, p. 320. ἔδοξε δ' οὖν αὐθις τὸν Ῥῆνον διαβεβηκέναι. Sincera Graecitate haec verba nihil aliud significare possunt quam *visus est denno Rhenum traicisse*, sed sententia est: *visum est ei denno Rhenum traicere*, itaque corrigendum διαβηῖναι et αὐτῷ inserendum ante αὐθις. De abusu Byzantino perfecti pro aoristo vid. infra ad 67, 15, 6.

39, 3, p. 524. ταῖς τε γὰρ ὄρμαῖς ἀπλήστοις σώμασι τὴν τόλμαν προσεπισχυρίσαντες διέρρηξαν τὴν περίσχεσιν. Conieci: ταῖς τε γὰρ ὄρμαῖς <καὶ τοῖς> ἀπλέτοις σώμασι κτέ., *impetu enim et immanibus corporibus* (= corporum immanitate) *audaciam corroborantes* etc. Corporibus *insatiabilibus* saltem locus non est.

Ad volumen secundum.

XLI 14, 5. ἐδόκει καὶ τοῦτό τι νεοχμῶσειν.

Insolenter verbum usurpatum esse vere observat B. Expectatur τι νεοχμῶν σημαίνει.

40, 2. καὶ μετὰ τοῦτο Γάιον Ἀντώνιον ἐπαμύναί οἱ ἐβέλησαντα ἕξ τε νησιδίον τι κατέκλεισαν, κἀναυῦθα πρὸς τε τῶν ἐπιχωρίων ἐγκαταλειφθέντα καὶ λιμῶ πιεσθέντα <συνέλαβον, καὶ τοὺς ἄλλους> πασσυδι πλὴν ὀλίγων εἶλον. Locus est lacunosus, quem sic resarcio collato 42, 11, 1: ὡς γὰρ τότε τὸν Ἴόνιον ἐσέπλευσε καὶ τὸν Ἀντώνιον τὸν Γάιον συνέλαβον κτέ.

42, 4, p. 24, 24. Τυροῦν vitio κἀν editum est pro καὶ, et contra vs. 27 καὶ pro κἀν, ut correxerat Reimarus.

50, 1, p. 29. καὶ αὐτῷ (Ρομπεῖο) ὁ Καῖσαρ ἐπιστρατοπεδεύσας προσέμιξε. Quia Caesar postea demum castra posuisse videtur, expectabam ἐπιστρατεύσας. De contrario errore vide infra ad 73, 16, 1.

60, 5, p. 35. καὶ πολλοὶ μὲν καὶ ἄτρωτοι ἔθνησκον, πολλοὶ δὲ καὶ ἡμιθνήτες ἐφόνευον.

Quo sensu multi in proelio, nullo accepto vulnere, occubuisse dicuntur, me latet. Quamvis igitur insolenter transitive vocem usurpare videtur Dio. Hoc enim suadet oppositio.

61, 8, p. 35. ὥστε πολλαχόθι ἐν αὐτῇ τῇ τῆς μάχης ἡμέρᾳ καὶ στρατοπέδων συνόδους καὶ ὄπλων κτύπους συμβῆναι.

Temerarium sane foret, ut ait editor, conicere βοάς, coll. 47, 40, 2, sed quid vetat leni manu reponere συνόδου, ut sit: *exercituum concursus armorumque strepitus?*

XLII 2, 3, p. 39. Frustra B. ad Thueydidem provocans tuetur duplex Σ in Λάρισσαν et Λαρισσαίων. De Dione quidem et sequioribus res incertior, sed veteres simplice sibilante haec nomina scripsisse probat constans titulorum consensus, contra quem nihil valet vitiosa librariorum consuetudo.

27, 1, p. 53. τῇ νομηνίᾳ. Hic et alibi, v. c. 58, 17, 2, nude ita vocantur Kalendae Ianuariae, neque igitur coniciendum τῇ νομηνίᾳ <α'>, i. e. πρώτῃ.

28, 3, p. 54. ἡ δὲ δὴ πρὸς τοὺς οὐχ ὁμοῦθεις ἀπιστία αθείργνυ τε ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν τὴν ἀνίαν καὶ ἐπὶ πλείον αὐτοὺς ἐξέκαε, μηταποραην μῆτ' ἀνάπαυσίν τινα λαμβανούσας.

Sententia requirit μήτε ῥαστώνην aut μήτε που ῥα(στών)ην. Lenius quidem corrigas μήτε που ῥάισιν, sed hoc substantivum, quamvis rite formatum a verbo ῥαίζειν, nusquam legitur, quod idem valet de substantivis huic loco aptis ἀποκούφισις et ἐπικούφισις.

4:3, 4, p. 62. καί τινες καί ἐν τῷ ποταμῷ μετὰ τοῦ Πτολεμαίου, σπουδῇ δι' αὐτοῦ φυγόντες, ἐφθάρησαν.

Imo vero φεύγοντες, nam si ἔφυγον, salvi evasissent.

XLIII 2, 2, p. 73. εἰ μὴ ἰσχυρῶς ἐτρῶθησαν. Verbum sic usurpatum pro πταίειν sive ἠττάσθαι non est sollicitandum. Similiter passim τῶμα pro ἦττα adhibet Herodotus.

4, 6, p. 75. Dubitare non debuit editor pro χαρίσασθαι reponere necessarium futurum χαρίσεσθαι. Saepe enim Dio utitur formis Hellenisticis. Cf. 44, 26, 3; 45, 6, 4; 49, 34, 6; 39, 2; 55, 29, 3; 57, 4, 2; 58, 23, 1.

17, 3, p. 82. τοῦτο γὰρ μόνον οὐ ῥηθῆναι καλὸν εἶναι νομίζω.

Formula μόνον οὐ, ut Lat. *tantum non*, semper significat *paene*, nec potest significare, ut editori videtur, *ne — quidem*.

Rescripto οὐ μόνον, intellego: *hoc enim non solum dici, sed etiam fieri, pulchrum duco*, scil. quod in superioribus Caesar dixerat μετὰ πάσης ἐπεικείας οὐ δεσπόζειν τῶν στρατιωτῶν ἀλλὰ προστατεῖν. Nec fortasse opus est inserere, quod ultro intellegitur, ἀλλὰ καὶ πραχθῆναι. Innuit Caesar, milites suos experientia doctos scire non λόγων κομπόν esse quae modo dixerat.

23, 2, p. 86. τὸν δ' αὐχένα (camelopardalis) ἐς ὕψος αὐτοῦ ἴδιον ἀνατείνει.

Expectaveram potius δεινόν, sed fortasse ferri potest vulgata.

24, 3, p. 87. οἱ δὲ στρατιῶται ἐθροῦβησαν, οὐχ ὅτι ἔμελέσπισι τῶν εἰκῆ δαπανωμένων, ἀλλ' ὅτι οὐ καὶ αὐτοὶ τὰ ἐκείνων ἔλαβον.

Conieci: ἀλλ' ὅτι οὐ καὶ αὐτοὶ ἐκείνων ἀπέλασον. Cf. nota editoris.

XLIV 2, 3, p. 107. Suppleverim: καὶ τὰ δυσχερέστερα (ῥᾶον) ἐν ταῖς μοναρχίαις ἢ ταῖς ὀχλοκρατίαις συμβαίνει. Quam facile ῥᾶον post syllabam ρᾶ elabi potuerit, cadit in oculos.

Simile quid accidisse puto 11, 3, p. 112, ubi scripserim: ἀπεκρίνατο ὅτι μόνος τῶν Ῥωμαίων βασιλεὺς (Ζεὺς) εἶναι, ubi vulgo nomen inseritur post ὅτι. Quae scribo haud ignorans inter-

dum sequiores ἢ usurpare pro μάλλον ἢ, sed quoniam ῥῆον h. l. videtur aptius.

20, 1, p. 116. τῶν τε ἔνδον ὄντων καὶ <τῶν> ἕξω προσεστηκότων.

Paulo aliter oratores Attici, qui scribere solent οἱ ἕξωθεν περιεστηκότες, ut Aesch. de f. l. § 5 et 556; Dem. p. 293, 196; Antiph. de Chor. § 14. Cf. Libanius or. XXXII 5 ed. Först.

38, 7, p. 129. πάντα γὰρ αἰὲν πρὶν ἀπαρτηθῆναι καὶ προδιεγίνωσκε.

Certa est et recipienda Boissevainii emendatio ἀπαντηθῆναι. Saepius ita Polybius.

39, 1, p. 130. τεκμήριον δὲ τὰ τε ἴδια εὐοικότερα τὰ τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο, ἀκριβῆς μὲν ὦν ἐς τὸ τὰ προσήκοντα ἀφειδῶς ἀναλῶσαι.

Non est εὐοικος, sed εὐοικονόμος, qualis vir h. l. describitur, itaque rescribam εὐοικο(νομώ)τατος. Insuper prius τε in γάρ refigendum videtur.

50, 2, p. 137. ὅτι οἱ μὲν ἀπέκτειναν οἱ δὲ ἐπέιδον ἀποθνήσκοντα.

Frustra ἐπέιδον editor tuetur adversus coniecturam meam περιείδον, minime enim ἐφορᾶν, ut illo putat, significat *aequo animo videre*, sed contra *iniquo animo, invitum videre*, quo sensu non tantum omnibus locis quos ipse citavit, sed semper et ubique usurpatur ab omnibus. Priamus, ut hoc utar, ἐπέϊδε (non περιείδε) τὴν Τροίαν ἀλούσαν. Huius vero loci est περιορᾶν, *sinere, pati* (volentem).

53, 5, p. 139. Antonius Ὀκταουιανοῦ, ἅτε καὶ μείρακιον καὶ πραγμάτων ἀπείρου τὴν τε κληρονομίαν ὡς καὶ χαλεπὴν καὶ δυσμεταχείριστον οὔσαν ἀπωθουμένου, κατεφρόνησεν.

Nimirum ita fore putabat Antonius, sed, ut apparet ex 45, 3, 2, Octavianus Caesaris hereditatem non recusavit. Quare vide num forte Dio dederit ἀπωσομένου.

XLV 11, 4, p. 149. τοῖς γὰρ τι αἰεὶ δυναμένοις βαρυνόμενοι τοὺς τε ἀσθενεστέρους προσελάμβανον καὶ διὰ τούτων αὐτοὺς καθήρουν.

Vocula αἰεὶ, quam Bekker delevit, offensionem non erit transposita post δυναμένοις aut post ἀσθενεστέρους.

14, 1, p. 151. Suppleverim: ἦρχε μὲν δὴ τότε τῆς χώρας ἐκείνης ὁ Βροῦτος ὁ Δέκιμος, καὶ αὐτοῦ ὁ Ἀντώνιος ἐλπίδα πολλὴν εἶχεν ἅτε καὶ τὸν Καίσαρα ἀπεκτονότος (κρατήσιν). Vix enim plura deesse videntur. Cf. nota editoris.

23, 4, p. 157. ἐψηφίσασθε τήν τε εἰρήνην καὶ τὴν ὁμόνοιαν τὴν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐμοὶ πεισθέντες. Reiske <καλῶς ποιούντες> καὶ κτέ. Nonne sufficit καλῶς ἐμοὶ πεισθέντες?

XLVI 7, 2, p. 176, 25. εἰ δ' ἀπιστεῖς, ἀναμνήσθητι πῶς μὲν τοῦ Οὐέρρου κατηγορήσας, καίπερ καὶ ἐκ τῆς τέχνης τι τῆς πατρῴας αὐτῷ παρασχών, ὅτε ἐνούρησας.

Cobet ὅτε ἐνεούρησας. Num forte ὅ γε ἐνούρησας, *qui quidem ei imminaxit?*

XLVII 5, 5, p. 215. Cur verba ἐν λόγῳ τινί τι θέμενοι *uir*e dicta videantur editor, me quidem latet.

38, 1, p. 238. οὔτοι μὲν οὖν δὴ διὰ τε ταῦτα καὶ διὰ τὸν Σέξτον τὴν τε Σικελίαν ἔχοντα καὶ τῆς Ἰταλίας πειρώντα, μὴ καὶ χρονισάντων αὐτῶν τὴν τε Ἰταλίαν καταλάβη καὶ ἐς τὴν Μακεδονίων ἔλθῃ, ὤργων.

Perspicuitas postulare videtur: <συμβαλεῖν> ὤργων. Cf. 37, 5 πᾶνυ συμβαλεῖν σπουδαζόντων.

42, 1, p. 241. ἕς τε τὸ χωρίον τὸ μεταίχιμιόν σφωv καθάπερ ἀγωνισταὶ τινες σχολῇ προήλθον. Glossatori potius quam Dioni tribuerim τὸ χωρίον.

49, 3, p. 246. ἡ δὲ δὴ Πορκία ἄνθρακα διάπυρον καταπιούσα ἀπέθανε. Hinc corrigatur absurda lectio apud Plutarehum Brut. 53 vers. fin. ἐκ τοῦ πυρὸς ἀνάσπασαν (Porciam) ἄνθρακας καταπιεῖν, quasi vero unus carbo non sufficeret!

XLVIII 31, 5, p. 271. ἐπεὶ τε ἡμέραις τισὶν οὐκ εἰσήχθη. Perdura omissio vocis σῖτος, quae inseratur post τισὶν.

34, 1, 2, p. 273. τέλη τινὰ ὑπ' αὐτῶν (a triumviris) προσκατέστη διὰ τὰ ἀναλώματα πολλῶ πλείω ἤπερ ἐπὶ τοῦ προτέρου Καίσαρος ἐτέτακτο γίνεσθαι· πάμπολλα γὰρ αὐτοὶ καὶ μάλιστα ἐς τοὺς στρατιώτας δαπανῶντες ηεροχύνοντο (sic Z, ἤσχυνοντο M et vulgo) μόνοι παρὰ τὸ καθεστηκὸς ἀναλίσκοντες.

Non satisfaciunt mihi coniecturae, nam expectatur huiusmodi sententia: Ἰσχυον οὔτω μόνον παρὰ τὸ καθεστηκὸς τὰ τέλη αὔξοντες, sed ipsa verba non praesto.

44, 3, p. 181 et LXVII 15, 3 παιδίον τι τῶν ψιθύρων. Reponendum ψιθυρῶν.

48, 5, p. 284. καὶ ὁ Σέξτος ἔτι καὶ μᾶλλον ἤρθη, καὶ τοῦ τε Ποσειδῶνος υἱὸς ὄντως ἐπίστευεν εἶναι, καὶ στολὴν κυανοειδῆ ἐνεδύσατο.

Verbum simplex vix aliud significare posse videtur quam ἤρθη μέγας, *potentia auclus est*, sed h. l. expectatur ἐπήρθη, *elatus est*.

54, 5, p. 289. ταῦτα τε ἅμα πρὸς ἀλλήλους ἐπλάσσοντο. *Corruptum quidem est ἅμα, sed nihil latet valde reconditi, nam simpliter rescribendum est ἄρα. Vid. editoris nota. Cf. v. e. 59, 3, p. 657 et 61, 29, 2.*

XLIX 6, 4. εἰ γὰρ που καὶ ἐπάξειάν τισιν, ἔτρεπον μὲν αὐτούς, πέρα δ' οὐ δυνάμενοι διώκειν χαλεπωτέρους σφᾶς ἐν τῇ ἀναστροφῇ, ἅτε καὶ μονούμενοι ταῖς ἐκδρομαῖς, εἶχον.

Obscurum mihi est μονούμενοι, quod non potest significare διασκεδαννόμενοι. An audiendum ὑπὸ τῶν συμμάχων? Sed ita requiritur μεμονωμένοι. Num forte haec est genuina lectio?

7, 6, p. 296. καὶ αὐτούς (Cornificium cum suis) ὁ Καῖσαρ καὶ ἐπαίνους καὶ δωρεαῖς ἀνεκτήσατο, καίπερ ὑπεροπτικώτατά σφισιν ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀγρίππου ναυκρατίᾳ, ὡς καὶ διαπεπολεμηκόςτος χρησάμενος.

Falli mihi videtur B. coniciens διαπεπολεμηκός, nam e verbis sequentibus τοσοῦτον γὰρ ποῦ ὁ Καρνούφικιος κτέ. apparet, non Augustum superbe tractasse Cornificium cum suis, sed contra hunc illum, itaque corrigendum esse καίπερ ὑπεροπτικώτατοις σφισιν... χρησάμενος. Nempe gloriabantur Agrippae victoria, cuius ipsi sibi partem tribuebant.

36, 4, p. 317. μετὰ γὰρ τοι τὴν ἐν τῇ Ἀφρικῇ ἡγεμονίαν τῇ τε Δελματίᾳ, ἧς ποτε καὶ ὁ πατήρ που χρόνον τινὰ ἦρξε, κτέ.

Pro ποῦ, quod omni vi caret, corrigendum μου.

40, 3, p. 320. Malim: τὸν Ἀρμένιον μετὰ τε τῆς γυναικὸς καὶ μετὰ <τῶν> παίδων ἄγων. Si recte articulus abest, non omnes liberi eius abducebantur, sed ita Dio scripsisset μετὰ μέρους τῶν παίδων aut similiter, ut arbitror.

44, 4, p. 323. ὁ Μῆδον... ἀνθητήθη τε καὶ ἐάλω, καὶ οὕτως ἡ Ἀρμενία μετὰ τῆς Μηδίας ἀπώλετο. Desidero pro iomen οἱ, *ei*, inserendum post οὕτως aut post Μηδίας.

L 4, 4, p. 327. τοῖς μὲν γὰρ συνεξεταζομένοις οἱ τὴν τε ἰδειαν καὶ ἐπαίνους, ἂν ἐγκαταλείπωσιν αὐτόν, ἐψηφίσαντο.

Sensus est: si eum deseruissent (non desererent), itaque corrigendum ἐγκαταλείπωσιν.

5, 2, p. 328. Cum L. Dindorfio pro αὐτοποδί requiro αὐτοποδιά, coll. XXXVI 26 et XLIV 8. Vid. Lexicon meum suppl. p. 132, s. v.

13, 7, p. 335. ὑπετόπει τε πάντας καὶ ἀπέκτεινε. Periro abusu interdum Dio cum aliis senioribus confundit verba

ὑπότοπεῖν, *conicere, suspicari* et ὑποπτεύειν, *suspectare, suspectum habere*, v. c. 57, 3, 1; 6, 3 et προσυποτοπεῖν 58, 18, 2.

35, 6, p. 351. κάκ τούτου συχνοὶ καὶ ἐκείνων (sc τῶν προσπλεόντων, ut e navibus flagrantibus res pretiosas raperent) καὶ ὑπὸ τῆς φλογός καὶ ὑπὸ τῶν ἀρπάγων ἀπώλοντο.

Sic libri, sed recte fortasse B. Dindorfium secutus reposuit ἀρπαγῶν, quamquam rectius Dio scripsisset διαρπαζομένων; Nam utrumque bene dicitur, tam ὑπὸ τῆς φλογός quam ὑπὸ τῶν ἀρπαγῶν, sed inepte ambae lectiones copulantur, quoniam in priore ὑπὸ est instrumentale, in posteriore vero causale.

LI 27, 2, p. 377. πᾶσαν τὴν μεταξὺ τοῦ τε Αἴμου καὶ τοῦ Ἰστροῦ οὔσαν ἐνέμοντο.

Cur frequentissima ellipsis vocis γῆ hic admodum dura videatur editori, me quidem praeterit. An quia ita participium οὔσαν abesse malebat? Equidem non haereo.

LIII 19, 2, p. 429. καὶ διὰ τοῦτο πάντες τε αὐτὰ ἐμάνθανον καὶ πολλοὶ συνέγραφον, κάκ τούτου καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτῶν, ... παρὰ γοῦν τοῖς ἄλλοις τοῖς τὰ αὐτὰ γράψασι τοῖς τε ὑπομνήμασι τοῖς δημοσίοις τρόπον τινὰ εὐρίσκετο.

Requiro aut: τοῖς τε αὐτὰ γράψασι κτέ. aut τοῖς [τε] ὑπομνήματα κτέ.

32, 1, p. 439. ραῖσας δ' οὖν (Augustus) καὶ μαθὼν τὸν Μάρκελλον οὐκ ἐπιτηδείως τῷ Ἀγρίππᾳ διὰ ταῦτ' ἔχοντα, ἐς τὴν Συρίαν εὐθὺς τὸν Ἀγρίππαν, μὴ καὶ διατριβὴ τις καὶ ἀψιμαχία αὐτοῖς ἐν ταῦτῳ οὔσι συμβῆ ἔστειλε. καὶ δεξέμενος τὴν πόλεως εὐθὺς ἐξώρμησεν, οὐ μέντοι καὶ ἐς τὴν Συρίαν ἀφίκετο, ἀλλ' ἔτι καὶ μάλλον μετριάζων ἐκείσε μὲν τοὺς ὑποστρατήγους ἐπεμψεν, αὐτὸς δὲ ἐν Λέσβῳ διέτριπεν.

Doceri velim, quid sibi velint verba ἔτι καὶ μάλλον μετριάζων dicta de Agrippa. Saepius agitur de ipsius Augusti moderatione, ita ut non mirarer, si v. c. 54, 2, 1 de hoc legeretur: τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο (ἔτι καὶ μάλλον μετριάζων) καὶ τιμητὴν αὐτὸν διὰ βίου χειροτονῆσαι βουλομένων ἐποίησεν, sed parum probabile est ea verba tanto intervallo huc migrasse. Rem igitur me acutioribus extricandam committo.

LIV 9, 4, p. 450. τῶν τε Ἀρμενίων . . . τὸν Τιγράνην . . . ἐν τῇ Ῥώμῃ ὄντα μεταπεμψαμένων, μετέστειλε τὸν Τιβέριον, ὅπως τὸν μὲν (Artaxen) ἐκβάλη τῆς βασιλείας, τὸν δὲ ἐς αὐτὴν ἀποκαταστήσῃ. Ambigo corrigamne ἔστειλεν cum Bekkero, an potius μετ' (αὐτοῦ) ἔστειλεν, nam Tigranes procul dubio cum Tiberio in Armeniam profectus est.

10, 5, p. 452. ἐπειδὴ τε μὴδὲν ὠμολόγει (Augustus) ὅσα τε ἀπόντος αὐτοῦ στασιάζοντες καὶ ὅσα παρόντος φοβούμενοι ἔπρασσον, ἐπιμελητῆς τε τῶν τρόπων ἐς πέντε <ἔτη> παρακληθεῖς δὴ ἔχειροτονήθη:

Sensu cassa sunt verba μὴδὲν ὠμολόγει. Sine controversia emendandum μὴδενὸς ἠλόγει.

LV p. 490, 82. Corrigenda vitia tyrographica. ἀληθεῶς πειδὴ in ἀληθεῶς ἐπειδὴ et p. 491, 4 τῶν, ἐπαρχόντων in τῶν ἐπαρχόντων et p. 504, 22 ἄλλος in ἄλλως.

18, p. 492. ὁ Αὐγουστος ἠπόρει τί ἂν πράξῃ. Soloece additum ἂν vide num depravatam sit ex δὴ. Byzantinismum esse vix credo, quod etiam Xiphilinus 14, 2, p. 499 recte et ordine scribit ἀποροῦντί τε οὖν αὐτῷ ὅ τι πράξῃ.

10 a, 9, p. 496. καὶ τὰς γε τοῦ Γαίου ἐπιστολὰς αὐτὸς ἐν τῇ βουλῇ δσάκις ἂν παρείη, ἀνεγίνωσκεν. Hic quoque soloece abundat vocula ἂν. Ipse Dio aut omisit aut scripsit δσάκις δὴ παρείη.

29, 4, p. 513. καὶ οἱ μὲν συνίστων ὄσους ἐδύναντο. Ita Byzantine Xiphilinus. Dio dederat συνίστασαν.

31, 1, p. 514. τρίβοντα δὲ ἐξεπίτηδες, ἴν' ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐν τοῖς ὅπλοις ἐπὶ τῇ τοῦ πολέμου προφάσει ἦ.

Nota τρίβειν nude usurpatum pro τρίβειν τὸν πόλεμον, bellum ducere, trahere. Vix opus videtur rescribere διατρίβοντα, morantem.

31, 4. τό τε τέλος τὸ τῆς πεντηκοστῆς. Levis videtur editoris obiectio contra Cuiacii coniecturam, nisi quod recte Graecum esse negat πεντεικοστή. Quid enim vetat emendari πεντ(ε και)εικοστής?

LVI 5, p. 521. καὶ μὴτ' ἐπ' ἀλλοτρίοις ὡσπερ ἐν πολέμῳ γενέσθαι μῆτε ἄρδην ὡσπερ ἐν πολέμῳ γε ἀπολέσθαι.

Mihi quidem sententia requirere videtur: καὶ μὴτ' ἐπ' ἀλλοτρίοις γενέσθαι μῆτε ἄρδην ὡσπερ ἐν πολέμῳ γε ἀπολέσθαι. Cf. nota editoris.

14, 5. Placet mihi Polakii coniectura, nisi quod peritēμψει servari posse arbitror.

21, 4, p. 534. καὶ ἐκείνους ἐλάττους ἤδη ὄντας. Facio eodem inserente ἰδόντες, quod tamen multo facilius elabi potuit post simile ἤδη ὄντας quam post ἐκείνους, ubi ille inveni iussit.

29, 2. τέρατα δὲ ἄρα εἰ τοῦτο αὐτῷ φέροντα οὔτε ἐλάτιστα οὔτε δυσσύμβλητα ἐγεγένητο. Vocula ἄρα hic ut passim

significat *ut docuit eventus*, falliturque B. eam Dionis esse negans. Vide supra ad 48, 54, 5.

41, 9, p. 353. τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ τῇ φύσει ἤδη ἀποδοῦναι. Mire h. l. *terra audit natura*. Expectabam τῇ φύσιν, *eius generatrici* = τῇ γειναμένη.

LVII 1, 1. ὠργίζετό τε ἐν οἷς ἤκιστα ἐθυμοῦτο, καὶ ἐπεικῆς ἐν οἷς μάλιστα ἠγανάκτει ἐδόκει. Ipse Dio fortasse dederat ὠργίζετό τε <δηθεν> κτέ. i. e. *irasci simulabat*.

10, 4, p. 567. διέγραφε τοὺς μὲν ὑπ' ἀσελείας τοὺς δὲ καὶ ὑπὸ πτωχείας. Quia ἀσέλγεια et πτωχεία sunt τῶν διαγραφομένων, non τῶν διαγραφόντων, bis expectaveris potius ἀπό, *propter*. Sed vulgata fortasse defendi potest. Cf. supra ad 37, 47, 3.

12, 6, p. 569. ἀποδημίας τε ἐστέλλετο Tiberius. Num recte, an <πρός> ἀποδημίας, ut Plut. Timol. 8?

15, 2, p. 572. ἐκάλυπεν ἐς αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἐμβληματος ὡς καὶ Ἑλληνικὸν ἐμβληθῆναι. Arte B. coniecit ἐγγραφῆναι, possis etiam ἐντεθῆναι. Erroris causa in aprico est. — Mox § 6 legendum ὅτι τῷ (pro τῷ) τοῦ Καίσαρος δίφρῳ ἐφ' οὗ αἰεὶ ποτε ἐκαθέζετο καὶ ἐφ' οὗ καὶ ἐσφάγη. Cf. 24, 4, p. 645.

22, 5, p. 585. ἀπέιπε δὲ ὁ Τιβέριος τοῖς πυρὸς καὶ ὕδατος εἰρχθεῖσι μὴ διατίθεσθαι.

Notissimae formulae apud Plut. Artax. 23 init. glossatorem adscripsisse censeo verba καὶ γῆς.

LVIII Zon. 3^a, p. 589. οὐδὲν δὲ τῶν τισι καταλειφθέντων ὑπ' ἐκείνης (a Livia) δέδωκεν ὁ Τιβέριος. Perfecto pro aoristo saepe utuntur Byzantini. Ipse Dio aut ἔδωκεν dederat aut δ<ι>έδωκεν.

6, 1, p. 595. τούτων οὖν τῶν τεράτων οὐθ' ὁ Σεϊανὸς οὔτε ἄλλος τις ἐνθύμιον ἐποίησατο.

Inseri quondam iussi voculam τι post ἐνθύμιον, propterea quod genetivus τούτων κτέ. non habet quocum cohaereat, quod non valet de loco, quem B. contra attulit, Thuc. VII 30, 4. Ceterum hodie ut lenius praefero: ἄλλος τίς <τι> ἐνθύμιον.

LIX 3, 4, p. 620 πάντα αὐτῇ (Antoniae) καθάπαξ, ὅσα ταῖς ἀειπαρθένους ὑπάρχει, ἔδωκε, καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ταῦτά τε [τὰ τῶν ἀειπαρθένων] καὶ τὸ τὰς ἵπποδρομίας οἱ ἐν τῇ αὐτῇ προεδρία συνθεῖσθαι.

Vix genuina sunt quae saepsi uncinis.

20, 7, p. 640. Καὶ ἐξ ἐκείνου καὶ δεῦρο τοῦτο γίγνεται.

Δεῦρο = μέχρι (ἐς) δεῦρο, ut 61, 17, 2, vol. III p. 29.

Paene constanter alibi Dio hoc sensu scribit δεῦρο αἰεί, veterum, praesertim Euripidis, exemplum secutus.

24, 4, p. 645. τὸν τοῦ Γαίου δίφρον τὸν ἐν τῷ ναῷ κείμενον προσεκύνησαν καὶ ἔτι καὶ ἀργύριον κατὰ τὸ ἐπὶ τοῦ Αὐγούστου ἔθος ἰσχύσαν, ὡς καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ διδόντες, κατέθεσαν.

Arte B. coniecit <ἐς αὐτὸν> κατέθεσαν, sed sufficere videtur <ἐς>κατέθεσαν, sive <ἐγ>κατέθεσαν.

25 exc. Vat. p. 648, 18. Suppleverim: εἰ μὴ προαχθεῖς καὶ τοὺς πάνυ γνησίους αὐτοῦ <φίλους> ὠνόμασεν. Cf. Xiph. ibidem vs. 15 καὶ ὠνόμασε τοὺς τε ἐταίρους τοῦ Γαίου.

30, 3. Io. Ant. p. 661. "Ὅσοι δὲ ἄλλως πως ἐπὶ τῇ βουλῇ ἐποιήσαντο, πεισθέντες τοῖς ὄρκοις ἠσύχασαν.

Priora non intellego.

LX 9, 1, p. 671. τὴν χώραν αὐτῶν (Mauritaniam) μέχρι τοῦ Ἄτλαντος [ἀντι]κατέδραμε.

Exrunxi vitiosam praepositionem dittographia natam.

11, 3, p. 673. Vit. typ. 'ὅτι οὐ θέλεις αὐτὸν ποιῆσαι' pro 'ὅτι οὐ θέλεις κτέ.'

15, 4, p. 677. τοὺς μὲν στρατιώτας ἄλλοις τέ τισιν ἡμίψατο καὶ τῷ τὰ πολιτικὰ αὐτῶν στρατόπεδα . . . καὶ Κλαυδιεῖα καὶ πιστὰ καὶ εὐσεβῆ καὶ πρὸς τῆς βουλῆς ἐπονομασθῆναι.

Num ultimum καὶ genuinum sit dubito; redundat saltem propter antecedens τὰ πολιτικὰ.

17, 5, p. 679. Malim: συχνούς δὲ δὴ καὶ ἄλλους <ὡς> καὶ ἀναξίους τῆς πολιτείας ἀπήλασε. Paene constanter Dio ὡς καὶ usurpat pro simpliciter ὡς.

19, 4, p. 681. κὰν τῷ διάπλῳ τὸ μὲν τι δυσφορήσαντες ἐπειδὴ ἐπαλινδρόμησαν, τὸ δὲ ἀναθαρσῆσαντες ὅτι λαμπὰς ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν ἀρθέισα πρὸς τὰς δυσμὰς ἤπερ ἔπλεον διέδραμε, κατήραν ἐς νῆσον (Britanniam).

Ipse Dio fortasse auctius dederat ἐπειδὴ <ἐναντίου γενομένου ἀνέμου> ἐπαλινδρόμησαν aut simile quid. Cf. Herod. vit. Hom. 19; Plut. Cic. 22, al.

23, 1, p. 684. τοὺς ἀναβασμοὺς τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ τοῖς γόνασιν ἀναβάς.

Similiter hodieque Romani catholici genibus conscendunt scalam, quae ducit ad aedem Arae coeli.

Ad volumen tertium.

LX 30, 3. ὅτι κατὰ τὴν ὀπλομαχίαν πολλοὶ καὶ τῶν Ξένων ἀπελευθέρων καὶ οἱ αἰχμάλωτοι οἱ Βριττανοὶ ἐμάχεσαντο. Ἄν καὶ τῶν Ξένων <καὶ τῶν> ἀπελευθέρων? Recte iam haesit B.

31, 2. ἐπεὶ δὲ (Messalina) τὸν Πολύβιον, καίτοι καὶ ἐκεῖνον πλησιάζουσα, καὶ διέβαλε καὶ ἀπέκτεινε.

Malim πλησιάζασα, quia incredibile est M., quo tempore cum Polybio rem haberet, hunc accusasse et interfecisse.

LXI 3, 1, p. 20. Nero ἀναγνοὺς ὅσα ὁ Σενέκας ἐγεγράφει, ὑπέσχετο αὐτοῖς ὅσα ὁ Κλαύδιος ἐδεδώκει.

Cum editore non ferens prius ὅσα, correxerim ᾠ, sive literae ὀσ̄ nata sunt ex οὐς, sive in archetypo fuit ᾠ̄.

3, 4, p. 22. Cum aliquando Nero colloqueretur cum Armeniorum legatis, Agrippina voluit conscendere filii suggestum, quod videntes Seneca et Burrus huic persuaserunt ut quasi salutandi gratia obviam iret matri. Tum secuntur haec: πραχθέντος τε τούτου οὔτε τότε ἐπανῆλθον, ἐμβαλόντες τινὰ αἰτίαν, ὥστε μὴ καὶ ἐς τοὺς βαρβάρους τὸ νόσημα τῆς ἀρχῆς ἐκφανῆναι, καὶ μετὰ τοῦτ' ἔπραττον ὅπως μηδὲν ἔτ' αὐτῇ τῶν κοινῶν ἐπιτρέπηται.

Obscurissimum est, quomodo Seneca et Burrus non redeundo Agrippinam impedire potuerint, quominus faceret quod intenderat. Quid Dio dederit frustra quaesivi, quod enim venit in mentem, εἶων ἀνελεθῆναι αὐτὴν aut ἀνήγαγον αὐτὴν, scil. ἐς τὸ βῆμα non plane satisfacit. Eiusmodi tamen aliquid expectatur.

4, 4, p. 23. ἀπελθόντων δὲ (Seneca et Burro Nero) τῆς τε ἐπιθυμίας ἐγίγνετο.

Vix opus videtur addere quod plerumque in tali re additur genetivo ἦττων, nam δούλος sive κτῆμα subaudiri potest. Comparari possunt loci qualis est Sophocleus in O. R. ἀλλ' ἔστι τοῦ λέγοντος, ἦν φόβους λέγει aliique.

LXI 14, 3. εἶπε γὰρ ὅτι 'οὐκ ἦδειν ὅτι οὕτω καλὴν μητέρα εἶχον'. Ex hac Neronis voce, si vera sit, appareat falsam esse insimulationem, quod cum matre consueverit.

LXII 2, 3. ἀνέβη ἐπὶ βῆμα ἐκ γῆς ἐλῶδους ἐς τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον πεποιημένον.

Intellegendum esse tribunal militare e caespite factum iam vidit B., sed non latet sub corrupta voce χορτώδους, verum χιλώδους.

5, 2. Coniecturis addo: τεκμήριον δὲ ὅτι <οὗ τι> καὶ κρᾶνεσι καὶ θύραξι καὶ κνημῖσιν ἐσκέπασθε κτέ.

15, 2, p. 54. ἐν μὲν τῷ μέσῳ καὶ ἐπὶ τῷ ὕδατι τὰ τε σκευή τὰ οἰνηρὰ τὰ ξύλινα τὰ μεγάλα προκαθεῖτο, καὶ ἐπ' αὐτῶν σανίδες ἐπεπήγεσαν.

Si recte hunc convivii aquatici apparatus intellego, omnibus his potandi instrumentis substratae erant tabulae, et Dio scripsit ὑπ' αὐτῶν, nam in ipsa aqua ea natasse prorsus incredibile videtur. Cf. 66, 25, 3.

LXIII 8, 4. προσωπεῖά τε καὶ ἐμβάτας ἔφερον. Ita Xiphilinus (cf. 9, 5), sed Dio more antiquo ἐφόρουσιν dedisse videtur.

LXIII 27, 4. ὦν ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα παραλείπω, ἐν δὲ εἶπω. Ipse Dio, ni fallor, ἐρῶ dedisse putandus est.

27, 2^a Io. Antioch. p. 93. πείθουσί τε αὐτοὺς ἅμα γίνεσθαι. Dioni tribuerim ἅμα <σφισί> vel <αὐτοῖς> γίνεσθαι.

27, 1^a Io. Ant. p. 97. μετὰ δὲ σφοδρὸν αἰκισμὸν τοῦ σώματος ὠσθῆναι κατὰ τινος πέτρας.

Quia sermo fit de rupe Tarpeia, Dio procul dubio scripserat τῆς πέτρας.

P. 104, 10. Vit. typ. στατιώτης pro στρατιώτης.

LXIV 3, 2. ἐπέλιπέ τε γὰρ πάντα τὰ πολυτίμητα δι' ὀλίγου, καὶ ἔδει πάντως αὐτὰ εἶναι.

Bene locum interpretatur B., sed eo sensu requiro <παρ>εἶναι.

8, 2. ἐν τε τῷ Καπιτωλίῳ ἴχνη πολλὰ καὶ μεγάλα δαιμόνων τινῶν ὡς καὶ κατεληλυθότων ἀπ' αὐτοῦ ἐωράθη.

Num forte ἐπ' αὐτό, in Capitolium, ut agatur de daemonibus ex aere, quae eorum sedes habebatur, in rerum Romanarum caput irruentibus?

LXV 14, 5. ταῦτα γὰρ ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγίσματα καὶ Οὐιτέλλιος καὶ Οὐεσπιασανὸς διδοῦσιν, ἴν' ἡμᾶς τοῖς πάλαι νεκροῖς καταθύσωσι.

Ita Suidas, sed genuina lectio Dionis procul dubio latet sub Xiphilini lectione διαμάχονται. Fuit fortasse διαχαρίζονται.

LXVI 21, 4 Xiph. Scribitur de Vesuvio: πολλάκις δὲ καὶ τέφραν ἀναβάλλει, ὅταν ἀθρόον τι ὑφιζήσῃ, καὶ λίθους ἀναπέμπει, ὅταν ὑπὸ πνεύματος ἐκβιασθῇ. ἡχεῖ τε καὶ βοᾷ, ἅτε μὴ συμπεπιλημένας ἀλλ' ἀραιὰς καὶ λαθραίας τὰς ἀναπνοὰς ἔχων.

Iure adnotat B., commemorata Zonarae lectione ἐλευθέρας pro λαθραίας, 'se verba ultima non intellegere. Mihi quoque sic scripta sunt obscurissima, sed facile intellegam ore lectionis Zonarianae hunc in modum restituta: ἄτε συμπεπιλημένας μηδ' ἐλευθέρας, ἀλλ' ἀραιὰς καὶ λαθραίας τὰς ἀναπνοὰς ἔχων.

22, 4. καὶ ἀνέθορον πρῶτον μὲν λίθοι ὑπερμεγέθεις, ὥστε καὶ ἐς αὐτὰ τὰ ἄκρα ἐξικέσθαι. Melius intellegam ἐς αὐτὸν τὸν αἰθέρα (ἀέρα?). Nam τὰ ἄκρα, ut § 3, sunt montes.

LXVII 11, 4. εἷς δ' οὖν τις νεανίσκος Ἰούλιος Κάλουαστρος κεχλιαρχικῶς ἐς βουλείας ἐλπίδα παραδοξότατα ἐσώθη.

Num integra sunt verba *functus militum tribunatu in spem dignitatis senatoriae?*

15, 6. οὐκ ἠθέλησε κακείνον πεφονευκέναι. Ita Byzantine Zonaras pro φονεῦσαι, ut scripsit Dio.

LXVIII 10, 1 Xiph. συνήσαν τὰς χεῖρας ἐν αἰχμαλώτων σχήματι καὶ εἶπόν τέ τινα καὶ ἰκέτευσαν. Dio potius εἶπόν τε <οἰκτρά vel ἐλεεινά> τινα dedisse videtur.

32, 19, 3. Supplendum: καὶ αὐτοκράτορα τὸν Τραϊανὸν ὡς καὶ ἐπὶ νίκη τινὶ <ἀσελίνῳ> ἐπικαλεσάντων (νίκην γὰρ ἀσελίνον ἀναίμων ὠνόμαζον ὅτι . . . αἰχμάλωτον) ἐξεπλάγη κτέ.

LXIX 13, 2. καὶ πάσης ὡς εἰπεῖν κινουμένης ἐπὶ τούτῳ τῆς οἰκουμένης. Perperam Kuiper delet voculam καί, quae passim a scriptoribus sensu intensivo anteponitur voculae πᾶς, a nemine frequentius quam ab Herodoto. — § 3 ὅς ἄντικρυς μὲν οὐδαμῶθεν ἐτόλμησε τοῖς ἐναντίοις συμβαλεῖν. Requiritur οὐδαμῶθι.

18, 1. ὅς καὶ ἔπαρχος γεγωνῶς, εἶτ' οὖν ἄρχων τῶν δορυφόρων. Xiphilini interpretamentum cum editore duco verba εἶτ' . . . δορυφόρων, sed nihil praeterea mutandum, nam etiam 72, 19, 4 ἔπαρχος a Dione nude vocatur *dux praetorianorum*. Quae obscurior significatio causa fuit cur Xiphilinus ista adscriberet

LXXII 5, 3. τοῦτο γὰρ ὡς καὶ πρὸς ὑπερηφανοῦντα κατεταπεινωμένον αὐτὸν εἶπεν. Sententia poscit τεταπεινω(σόμενον).

27, 2. ἔτρωσε κατὰ τοῦ αὐχένος οὐ πάνυ πληγῆ καίριᾳ.

Suspecta verborum compositio pro πληγῆ οὐ πάνυ καίριᾳ aut οὐ πάνυ καίριᾳ πληγῆ. Sed nescio an potius πληγῆ ut glossema sit eliminandum.

36, 1. ἐκ δ' οὖν τῆς πολλῆς ἀσχολίας· τε καὶ ἀσκήσεως ἀσθενέστατον τὸ σῶμα ἔσχε.

Expectatur ἀνασκησίας vel <μῆ> ἀσκήσεως, sed fortasse Xiphilinus sensu monachali vocabulum usurpavit, et ipse Dio ὀλιγοσιτίας aut simile quid dederat.

LXXIII 22, 5. ἐπεὶ δ' οὐκ ἠδυνήθη παραχρήμα ὑπὸ τε τοῦ οἴνου ὑπὸ τε τῶν λουτρῶν, οἷς αἰεὶ ἀπλήστως ἐχρήτο, φθαρῆναι, ἀλλὰ καὶ ἐξήμεσέ τι κτέ.

Adnotat B: 'quomodo balneum veneni vim inhibere possit non sane intellego'. Neque ego. Procul dubio aliud latet sub voce λουτρῶν. Num forte ἐμετηρίων, quibus saepe utebantur helluones Romani? Sed deterret mutationis gravitas. Lenius quidem rescripseris κλυστήρων, sed minus promptum hoc videtur remedium. Quaerant alii.

LXXIII 1, 3. Suppleverim: ἀλλὰ τὰ μὲν <νῦν>, ἄλλα <δ'> αὐθις σὺν ὑμῖν ἐπανορθώσεται.

8, 4. δεινῶς ἠγανάκτησαν καὶ φοβερὸν τι διετονθόρυσαν. Suspicio δὴ ἐτονθόρυσαν. Cf. nota editoris.

16, 1. τάφρουμα ἐν τῷ προαστείῳ διατάφρευσε καὶ πύλας ἐπ' αὐτῷ ἐπέστησεν ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐκστρατεύσων καὶ ἐκεῖθεν πολεμήσων. Poscit sententia ἐκστρατ<οπεδ>εύσων, i. e. ἔξω τῆς πόλεως.

LXXIV 5, 7. Describitur Pertinax σεμνὸς ἔξω τοῦ σκυθρωποῦ, πρῶτος ἔξω τοῦ ταπεινοῦ, φρόνιμος ἔξω κακουργίας, δίκαιος ἄνευ ἀκριβολογίας κτέ. In quibus egregia est notioium oppositio, quamvis etiam praetulissem, quod reponere tamen non audeo: φρόνιμος ἔξω πανουργίας, quia *versutia* saepius cum φρονήσει coniuncta est quam *improbitas*.

LXXV 5, 1. Νομερεανὸς δέ τις γραμματιστῆς τῶν τὰ παιδία γράμματα διδασκόντων. Verba τῶν — διδασκόντων fortasse a Xiphilino addita sunt, ne γραμματιστῆς male acciperetur more Herodoteo usurpatum pro γραμματεῦς, *scriba*.

6, 1. καίτοι τοῦ Σεουήρου μηδεμιᾶ πω μάχη ἐτέρῳ παραγεγονότος.

Quae sic dicta mireris, propterea quod in ipsis sequentibus Severus dicitur Albino <τὰ> πολέμια κρείττων καὶ δεινὸς στρατηγῆσαι. — Unde nata mihi est suspicio Dionem pro ἐτέρῳ dedisse καρτερῶ, coll. Herod. I 76; VIII 12; Plut. Alcib. 31, cett.

9, 2. Malim: ἰππέα τε γὰρ ἔκτεινεν <ἐφ>ορμήσας καταλαβεῖν αὐτὸν πειρώμενον.

16, 1. καὶ γυναῖκες δὲ ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἀγριώτατα ἀλάμεναι ἐμαχέσαντο. Sic Xiphilini codd. VC, ἀλάμεναι cod. Vat. Pal. 61.

Coniecturis addatur ἀλλόμεναι.

LXXVI 3, 2. Antoninus (Caracalla) δι' Εὐδόδου τοῦ τροφῆως αὐτοῦ Σατορνίνον τινα ἐκατόνταρχον καὶ ἄλλους δύο ὁμοίους αὐτῷ ἔπεισεν ἐσαγγεῖλαί οἱ ὅτι δέκα τισὶν ἐκατοντάρχους, ἔξ ὧν καὶ αὐτοὶ ἦσαν, ὁ Πλαυτιανὸς κεκελευκῶς εἶη καὶ τὸν Σεουήρον καὶ τὸν Ἀντωνῖνον κτεῖναι. Pronomen οἱ, si genuinum, non potest accipi de delatione facta ad ipsum Caracallam, quippe quae procul dubio facta sit ad patrem, qui rem erat iudicaturus (cf. p. 359, 11 et 360, 9), sed vertendum *sua gratia*. — Mox § 3 corrigatur vit. typ. ἐν ταῖς θεωρίαις ταῖς (l. τοῖς) ἐν τῷ παλατίῳ ἥρωσι (laribus) πεπονημέναις.

7, 4. καὶ ἐπειδὴ διερρηκῶτα αὐτὰ (τὰ ἐντάφια) ὑπὸ τοῦ χρόνου εἶδε, 'τί τοῦτο'; ἔφη, 'ἐβραδύναμην'.

Artius videtur: 'τί τ(ο)σ(ο)ῦτο', ἔφη, 'ἐβραδύναμην' ;

9, 3. φίλοις χαρίσασθαι, ἐχθρὸν ἀμύνασθαι. Imo vero ἔχθρους, ut recte scribitur 16, 2 φίλοις οὐκ ἀμνήμων, ἐχθροῖς βαρύτατος.

10, 4. τῷ δὲ ἐκατοντάρχῳ τῷ τὸ ληστρικὸν καθαιροῦντι προσελθὼν κατηγορήσεν αὐτὸς ἑαυτοῦ ὡσπερ ἄλλος τις ὧν, καὶ ὑπέσχετο, εἰ ἀκολουθήσει αὐτῷ, παραδοῦναι οἱ τὸν ληστήν.

Dionem τὸν ληστήν pro τοῖς ληστὰς dixisse non credens conieci τὸν ἀρχιληστήν. Pro καθαιροῦντι Dindorf. reposuit καθαίροντι, qui si recte (ut arbitror) Dionī tribuit hunc antiquum scribendi usum (dissentit B.), malim καθαρῶντι (extirpaturō); futurum enim h. l. artius est praesente.

16, 3. καὶ πλείστα γε καὶ τῶν ἀρχαίων οἰκοδομημάτων ἀνεκτίσατο.

Artius videtur ἀνεστήσατο, *diruta restituenda curavit*.

16, 4. οὐκ εὐαριθμήτους τινὰς μυριάδας δραχμῶν καταλέλοιπεν, ἀλλὰ καὶ πάνυ πολλάς.

Ambigo de leanne verba ultima, an corrigam καὶ ἄλλα πάνυ πολλά, *et alias res permultas*.

17, 2. εἴτ' ἐκάθευδεν ὡς πλήθει· ἔπειτ' ἔξαρθεῖς τὰ τε λοιπὰ προσδιώκει κτέ.

Utrum ἔξαρθεῖς ferri potest dictum pro ἀναστάς, an genuina lectio fuit ἔξεγερθεῖς?

LXXVII 1, 6. καὶ τοῦτο καὶ περὶ ἐκείνους ἐγένετο.

Apte Reiske: πρὸς ἐκείνους ἔτεινε, sed fortasse splendendum est σῆμα.

6, 2. ἐλέφαντα μὲν γὰρ καὶ ῥινοκέρωτα καὶ τίγριν . . . φονευομένους ἐν τῷ θεάτρῳ. Hic locus cum aliis quibusdam refutat B. alicubi in notis negantem φονεύειν de bestiis usurpari.

8, 2. αὐτὸν ταῖς λοιπαῖς στρατείαις ἐσέμνυε.

Ita Xiphilinus usu Byzantino pro τιμαῖς, quod Dio dedisse videtur. Cf. Ducange s. v.

11, 7. εἰ δ' οὖν καὶ ἐφείδετό τινῶν μὴ ἀποκτείναι (ἀποκτείνας?) τινας (quod deleverim), ἀλλ' ἐπιέζε γε αὐτοὺς ὥστε κηλιδοῦσθαι.

Coniecturis addatur: ὥστε καὶ ἡλιθοῦσθαι (*hebetari*).

13, 4. Narratur Caracalla novis castellis et oppidis, quae Alemannis habitanda conditurus erat, nomina e suo nomine ducta imposuisse τῶν ἐπιχωρίων (sc. ὀνομάτων) μὴ ἀλλοιωμένων· οἱ μὲν γὰρ ἠγνόουν, οἱ δὲ παίζειν αὐτὸν ἐδόκουν. ἔξ οὗ δὴ καταφρονησας αὐτῶν οὐδὲ ἐκείνων ἀπέσχετο, ἀλλ' οἷς συμμαχίῃσιν ἀφίχθαι ἔλεγε, τούτους τὰ τῶν πολεμιωτάτων ἔδρασε.

Cur Caracalla Alemannos contemneret causa nulla erat, sed adortus est eos, quod novis nominibus non utentes semet ipsum contemnere putabat. Nempe corrigendum: ἔξ οὗ δὴ <ὡς> καταφρονησάντων οὐδὲ ἐκείνων ἀπέσχετο κτέ.

15, 4. οὐ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνος ἐξέφηγεν ὠφελῆσαι αὐτόν, ἀλλὰ καὶ πᾶν τούναντίον.

Coniecturis accedat: <δ> ὠφελῆσαι.

16, 8. ὅτι εἰς Πέργαμον ὁ Ἄντωνίνος παραγενόμενος καὶ τινῶν ἀμφισβητούντων ἔδοξεν ἕκ τινος μαντείου ἔπος τοῦτο περιφέρειν

Ἐπιβήσεται Αὐσόνιος θήρ'

Quia de una tantum agitur occasione, ineptum est περιφέρειν, *circumferre*, sed requiritur παραφέρειν, *citare*.

LXXVIII 14, 14. ἀλλ' ὅτι καὶ τὴν τῆς πόλεως ἀρχὴν πρὸ τοῦ τῆς ὑπατείας ἔργου εἰλήφει.

Verba adeo perspicua, ut notam marginalem ducam sequentia τοῦτ' ἔστιν πολίαρχος πρότερον ἢ βουλευτῆς ἐγεγόνει. Vide antecedentia. Ipso saltem Dione prorsus indigna sunt.

18, 4. οὐχ ὅπως ᾧ τινι δουλεύουσιν ὡς οὗ ἐστέρηντο ἐνθμούμενοι.

Mire dictum *privati pro liberati erant*. Iure expectatur ἡλευθέρωντο, ut ipsum Dionem scripsisse suspicor.

21, 5. καὶ ἐπίκλητός τε ἐγένετο καὶ ἐς νῆσον κατεκλείσθη.

Non est huius loci ἐπίκλητος, *vituperatus*, sed ἔγκλητος, *accusatus, reus*.

32, 4. ὁ Εὐτυχιανὸς τὸν Φῆστον, κατὰ τὸν τοῦ Ταραύτου πρόκοιτον ἀντωνομάσθη, ἔπεισεν ἀποσφάζαι πάντας ἐκείνους.

Locum lacunosum fortasse sufficit sic redintegrare ut scribatur: τὸν Φῆστον, (ὅς οὕτω) κατὰ τ. Τ. π. ἀντωνομάσθη, ἔπεισεν κτέ.

LXXIX 2, 4, p. 455. καὶ ἄκουσα πάντα ἐκείνοις δ. ἀνέγνω. Ἀν δ[ι]ανέγνω? — Μοχ tentavi: ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ φόβου ἐξεπλάγησαν [τότε τοσοῦτον, ὥστε] καὶ τὸν τε Μακρίνον, ὃν πάμπολλα ἐπηνέκεσαν, ἐν πολεμίου μοίρα σὺν τε τῷ υἱεὶ ἐλοιδόρου, καὶ τὸν Ταραύταν . . . τότε ἐσέμνυον κτέ.

In lacuna notata sunt puncta XVII.

10, 1. ἐγεγόνει δὲ καὶ τέρατα ἐν τῇ Ῥώμῃ ἄλλα τε καὶ ἐκ τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἰσίδος, ὃ ὑπὲρ τὸ ἀέτωμα τοῦ ναοῦ αὐτῆς ἐπὶ κυνὸς ὀχεῖται· τὸ γὰρ πρόσωπον ἐς τὸ εἶσω μετέστρεψεν.

Imo ἐς τὸ (ὀπ)ίσω, quod erat satis frequens portentum.

13, 3. ἦσαν γὰρ οἷς ἐξεπίτηδες τοῦτο ποιεῖν προστέτακτο. ὥσπερ γὰρ καὶ ἐς τᾶλλα, καὶ ἐς ἐκείνα διερευνητὰς συχνοὺς εἶχε κτέ.

Obscurum est quid sibi velit τοῦτο ποιεῖν, quae verba in antecedentibus non habent quo apte referantur. Aut fallor aut ante ἦσαν statuenda est lacuna, in qua sermo fuerit de opera eorum qui Eliogabalo idoneos adducerent amatores. Nec sanum arbitror alterum γάρ, quod in δέ mutandum videtur.

14, 2. ἤλαυνε μὲν γὰρ ἄρμα τῇ πρασίῳ στολῇ χρώμενος.

Quia h. l. fit transitus ad rem novam, expectatur μέντοι.

18, 3. ἐπεὶ δὲ δὴ (Pseudalexander) νυκτὸς ἱερά τινα ποιήσας καὶ ἵππον ξύλινον καταχώσας ἀφανῆς ἐγένετο.

Haud temere editor ad καταχώσας adnotat 'mirum hoc'.

Tento καθιερώσας, ut dicatur daemon ille, qui Alexandrum magnum se vocabat, Bucephali sui imaginem ligneam Chalcedone consecrasse.

21, 2. ὥσπερ γὰρ προσωπεῖόν τι ἐς τὰ θεάτρα ἐν τῷ διακένῳ τῆς τῶν κωμῶδῶν ὑποκρίσεως ἐσεφέρετο.

Fortasse Xiphilini aetate hoc non amplius fiebat, sed Dio procul dubio scripsit ἐσφέρεται, ut coniecit Leunclavius.

Traiecti ad Rhenum a. 1907. H. van Herwerden.